

Conceptul "Sustenabilitate" se referă, în opinia noastră, cu deosebire la conservarea și utilizarea eficientă a resurselor economice în vederea facilitării și garantării accesului generațiilor viitoare la un mediu natural și economic ce poate fi exploatat. Mai exact, măsura în care se asigură satisfacerea nevoilor prezente fără a compromite capacitatea generațiilor viitoare de a-și satisface propriile cerințe, ceea ce invocă două aspecte ale echității: echitatea intragenerațională

(în cadrul unei

generații)

și echitatea

intergenerațională (

între generații

).

Echitatea intergenerațională

apare întrucât generația

prezentă își deduce beneficiile prin utilizarea mediului

ca resursă de bază, în timp ce costurile sunt transferate generațiilor viitoare. John Hartwick a identificat o

interconexiune teoretică

între

renta resursei

și

sustenabilitatea economică

în

cazul unor resurse epuizabile. Regula lui Hartwick

arată că

o națiune

va

investi

renta încasată din

utilizarea prezentă a

resursei epuizabile

, în situația unei utilizări care maximizează beneficiul proprietarului. John Hartwick dezvoltă

conceptul de rentă a resursei

având la bază conceptul de

cost al utilizatorului

[\[1\]](#)

Acest cost este în fapt un cost de oportunitate. Caracterul

epuizabil al resurselor relevă că, dacă extragem o unitate de resursă naturală acum, înseamnă că acea unitate nu va fi disponibilă la o dată ulterioară.

Costul marginal al utilizatorului este cunoscut ca fiind costul legat de renunțarea la extracția unităților marginale de resurse în viitor. Costul utilizării măsoară *raritatea inter-temporală a resurselor naturale*

. În aceste condiții, problema va fi conștientizarea consumatorului față de raportul utilitate marginală-cost marginal pentru o unitate de resursă naturală consumată, raportat la un anumit nivel al prețului plătit pe unitatea de resursă naturală consumată. Eficiența utilizării unei unități de resursă naturală consumată constă în creșterea utilității pentru consumator (ceea ce implică și scăderea prețului) datorată unei mai bune utilizări și totodată, scăderea costului de oportunitate în situația unei utilizări raționale a resurselor.

Tranziția la o *societate sustenabilă* reclamă nu numai o modificare a modalității în care se gestionează resursele, dar și o modificare a atitudinilor de la „

eu, acum
”

,
specifice
economiei tradiționale,
la considerații de tipul „
alții, acum și mai târziu”

[\[2\]](#)

.
În esență, **conceptul de sustenabilitate** denotă legătura indisolubilă dintre mediul natural și utilizarea rațională a resurselor naturale în vederea creșterii eficienței economice pe termen mediu și lung. Creșterea economică durabilă incumbă sustenabilitatea iar dezvoltarea durabilă implică mai mult decât creștere economică

.
Este nevoie de o schimbare în conținutul conceptului de creștere economică , aceasta

să presupună un consum mai mic de resurse naturale cu un impact semnificativ asupra rezultatului produs, cu efect de antrenare la nivelul economiei

.
Aceste modificări
sunt necesare la nivel global
, ca parte
a unui pachet
de
măsuri de menținere a
stocului de capital
ecologic

,
în vederea îmbunătățirii procesului de
distribuție a veniturilor
și reducerii
gradului
de
vulnerabilitate
al economiei
la crize
economice

.
Prin acțiuni centrate pe dezvoltarea umană și a spiritului antreprenorial, societatea își va asigura un potențial de generare a unor comportamente economice raționale, bazate pe utilizarea eficientă a resurselor, pe conștientizarea pericolului epuizării resurselor și implicit a posibilității de extensie a pieței. Procesul economic trebuie să se bazeze pe capacitatea de reproducție a unor factori economici preexistenți, cu durată de utilizare limitată, ceea ce presupune luarea în considerare a unui stoc de capital ecologic limitat.

Problema economiei este cum anume va potența acest stoc de capital ecologic. În acest sens, se are în vedere procesul de producere și distribuire a veniturilor pentru susținerea acțiunilor de producere a bunăstării economice. Se are în vedere:

-producerea de bunuri economice alocate prin piață, urmărindu-se utilizarea intensivă a resurselor economice;

- generarea de venituri economice care să asigure premisele unui nivel de trai decent;
- definirea termenului de “decent” și identificarea acelor limite care să permită

menținerea unor niveluri așteptate de utilitate economică la diferitele fluctuații ale nivelului venitului;

- impunerea unei anumite mărimi instituționale a venitului generată de nivelurile de impozitare;
- gradul de suportabilitate a economiei reale, generatoare de venituri impozabile, a beneficiarilor pasivi, ca parte componentă a economiei nominale, ca întreg. Se are în vedere faptul că utilizarea sustenabilă a resurselor economice implică procesul de antrenare în activitatea economică a tuturor resurselor de muncă, generând un comportament activ, creativ, participativ.
- transferabilitatea resurselor economice, inclusiv la nivelul economiei locale, ceea ce presupune abordarea economiei pe principiul avantajelor relative, valorificarea eficientă a potențialului productiv, creșterea gradului de complementaritate între regiunile economice, stabilirea relațiilor de piață strict pe criterii de competitivitate.

Astfel, prin dezvoltare (creștere) durabilă înțelegem acea raționalitate etico-economică ce asigură prezervarea condițiilor existențiale ale societății omenești, pe un orizont de timp nedefinit, la nivelul întregului spațiu economic natural și social accesat în viitor [\[3\]](#).

Importanța sustenabilității rezidă în beneficiul marginal în planul **dezvoltării umane**, prin care veniturile, prin procesul de redistribuire, concură la facilitarea

dezvoltării umane

. Prin dezvoltare umană înțelegem de fapt

măsura în care individul își atinge un anumit standarde de viață prin identificarea nevoilor sale, subiective și obiective, factuale, generate de mediul economic, social, politic, cultural și conștientizarea modalităților de satisfacere a lor

, prin

raportarea la resursele existente și potențiale

. Individul, antrenat într-un sistem economic funcțional, își dezvoltă capacități și competențe care să concure la obținerea de venituri necesare satisfacerii nevoilor sale societale. Trebuie avut în vedere că sfera

nevoilor

depășește sfera

nevoilor

materiale, tendința fiind aceea de acoperire a nevoilor de securitate, justiție, guvernare (participare la viața comunității, implicare în procesul de decizie), educație, cultură, artă, multiculturalitate.

Autor Cristina Bălăceanu

[1] Hartwick, John M. [1977] "Intergenerational Equity and the Investment of Rents from Exhaustible Resources" American Economic Review, 67, December

[2] Suciu Marta-Christiana, Suciu Nicolae, Dezvoltarea sustenabilă, problema cheie a secolului XXI, Buletinul AGIR nr. 1/2007 □ ianuarie-martie

[3] Dinga Emil, Studii de economie. Contribuții de analiză logică, epistemologică și metodologică, Ed. Economică, București, 2009